

De Uilenspiegel der Utrechtsche studenten.

<https://hdl.handle.net/20.500.14918/461891>

OFFICIEEL CORPSCOMMENTAAR OP DE PLANNEN VAN DE
"SOL IUSTITIAE"

Reeds eenigen tijd blijkt er onder studenten een belangstelling groeiende voor de inrichting van het studentenleven na den oorlog. Bitingen hiervan waren enkele artikelen in de Geus en de oprichting van een speciaal voor Utrechtsche studenten bedoeld blad, Sol Iustitiae, dat zich uitsluitend met toekomstproblemen wilde gaan bezig houden. De publicaties in genoemde bladen hebben er op hun beurt in hooge mate toe bijgedragen deze belangstelling aan te wakkeren en thans kunnen wij zeggen, dat men zich in bredte kringen met de opbouw van de toekomstige studentenwereld bezig houdt, hoezeer ook meer actueele problemen en moeilijkheden uit oorlog en bezetting voortvloeiende onze gedachtengang dagelijks beheerschen.

Waar het Utrechtsch Studenten Corps tot nu toe een zoo overwegende rol heeft gespeeld in het studentenleven te Utrecht, rust op zijn leden de taak zich evenzeer met genoemde problemen in te laten in het besef, dat zij tegenover hen, die in het verleden dit U.S.C. groot hebben gemaakt, de verantwoordelijkheid te dragen hebben voor de plaats, die hun vereeniging in het heden en vooral in de toekomst zal innemen.

Immers, wij behoeven het nauwelijks te zeggen, het U.S.C. blijft bestaan; er is geen Corpslid en geen reunist die hieraan kan twifelen; het U.S.C. leeft voort op grond van zijn bestaansrecht en zijn doelstelling, een recht verworven door de ervaring van de praktijk, een doelstelling, die in de historie gebleken is voortreffelijk te zijn.

Wel zullen wij ons af moeten vragen, hoe de positie van het U.S.C. zal zijn ten opzichte van de Universiteit, van andere studentenvereeningen en studenten, en ten opzichte van de maatschappij, en ook of er in het U.S.C. op zichzelf of in verband met genoemde positie tegenover de buitenwereld inwendige reorganisatie wenschelijk is.

Over deze vraagstukken zullen wij in de Uilenspiegel onze gedachten laten gaan en willen wij leiding geven aan de discussies die ongetwijfeld onder Corpsleden hierover gevoerd zullen worden. Wij zullen trachten in het volle besef van onze grootsche historie, maar evenzeer met een open oog voor de in het verleden gemaakte fouten, voor de realiteit van het heden en de wenschelijkheid van de toekomst in een reeks van artikelen de problemen zoo te stellen en hopelijk tot een bevredigende oplossing te brengen, dat wij inderdaad de officieele spreekbuis van het Utrechtsche Studenten Corps genoemd kunnen worden; willen wij echter onze taak goed verrichten, dan is hiervoor de mede- en samenwerking van alle Corpsleden, die het wel met hun vereeniging meenen en zich actief met deze zouden kunnen bezighouden, een eerste vereischte.

Wij kunnen veilig aannemen, dat er onder het overgrootste deel der studenten een streven aanwezig is naar een grotere samenwerking; bij den een wat meer, bij den ander wat meer uitgesproken, maar allen gevoelen wij het aantrekkelijke van een "Universitaire Gemeenschap" en het zal wel zoo zijn, dat zij, die niet of nauwelijks tot een studentengemeenschap in enger verband gerekend konden worden, hier meer behoefte aan gevoelen, dan zij die wel van de voordeelen en geneugten van een dergelijke samenleving profiteeren.

Het U.S.C., van ouds de natuurlijke gemeenschap der studenten, welks leden zeer in het bijzonder in staat gesteld worden deze voordeelen en geneugten te genieten, heeft reeds vele jaren het zijne gedaan om de vorming van een studentengemeenschap te bevorderen. Immers steeds stond het open voor een ieder, die zich in zijn gelederen wenschte te laten opnemen en waar langzamerhand bleek, dat een steeds grootere groep, om welke redenen dan ook, zich niet bij het U.S.C. wenschte aan te sluiten, heeft het, hiertoe door zijn unieke positie in staat gesteld, talloos meer getracht de belangen van alle studenten op velerlei gebied te behartigen en is daarin ook grootendeels geslaagd. Het spreekt dus vanzelf, dat het U.S.C. als geheel plannen tot het organiseren van de studentenwereld in een grooter verband, waarin deze belangen behartigd worden en waardoor een belangrijke stap in de richting van een "Universitaire Gemeenschap" gedaan kan worden, van harte toejuicht.

Het U.S.C. acht een algemeene studentenorganisatie niet alleen gewenscht, maar dringend noodzakelijk, moet echter erkennen dat het om louter praktische redenen niet in staat is de duizenden studeerenden

aan onze Universiteit in eigen verband samen te brengen met dien verstande dat dan ook al deze leden datgene geboden kan worden, dat het Corps tot nu toe zijn leden geboden heeft.

Naast het U.S.C. zullen dus andere "gezelligheids" vereenigingen reden van bestaan hebben, zooals zij dit in het verleden hadden. Doch niettemin zou het U.S.C. ook voor de leden van andere vereenigingen en voor niet aangesloten studenten de algemeene belangen i.c. die der faculteiten e.d. kunnen behartigen. Wij zijn er echter van doordrongen en wij vinden hierin weerklank bij de schrijvers der artikelen in Sol Iustitiae, dat de taak van een algemeene organisatie veel groter moet en kan zijn, nl. een samenwerking bevorderende en overkoepelende, waarbij dus in bovengenoemd geval alle andere studentenvereenigingen en nihilisten zich direct onder het U.S.C. zouden moeten scharen en een op velerlei andere terreinen liggende, waarbij het U.S.C. behalve in het algemeen belang op studiegebied werkzaam te zijn (en kamerbemiddeling, voeding en gezondheidszorg) ook nog andere arbeidsvelden tot zich zou moeten trekken: ontwikkeling op geestelijk en lichamelijk gebied, ontspanning, huisvesting en wat al niet meer en zeer speciaal ook de organisatie der nihilisten krachtig ter hand zou moeten nemen.

Beschouwen we dit alles nuchter, dan blijkt iets dergelijks onmogelijk. Geen enkele studentenvereeniging en evenmin het U.S.C. kan in staat zijn inwendig zich zelf te blijven en daarbij met eigen menschen een bovengeschetste organisatie vorm en inhoud te geven. Men zou dus, zooals dit tot nu toe uit democratische overwegingen reeds gebeurde, voor het bestuur van faculteiten, mensa e.d. een beroep moeten doen op niet-corpsleden om mede te helpen aan het groote geheel en zijn onderdelen leiding te geven. Wel in naam zou het U.S.C. dit alles kunnen behooren en de Senatus Veteranorum zou de opperheerschappij over een algemeene studenten-organisatie kunnen voeren; in naam, want in de praktijk zou dit onmogelijk blijken. Een Senatus Veteranorum is niet in staat naar behooren een dergelijke reusachtige taak te verrichten en bovendien nog als onverbrekkelijk met het U.S.C. verbonden, ook aan het corps voldoende aandacht te schenken. Het is meer gezegd, de taak van den Senatus Veteranorum ligt in de eerste plaats in het U.S.C. en niet daarbuiten en de ervaringen van de laatste jaren hebben geleerd, dat de Senatus Veteranorum, overbelast als hij was met faculteits-, vertegenwoordigings- en andere werkzaamheden, zich weer sterker aan het U.S.C., waarvan hij zich allengs noodgedwongen begon los te maken, moet gaan binden - en dit zal het U.S.C. in hooge mate ten goede komen.

Overigens kunnen wij de vraag of het juist is, dat een studentensamenleving geregeerd wordt door een college van vijf menschen, op wier keuze wel haast 90% der studenten tot die samenleving behorende, niet de minste invloed kunnen uitoefenen, onbeantwoord laten; zou deze keuze wel door die 90% beïnvloed kunnen worden, dan zouden hieruit voor het U.S.C. zeer merkwaardige consequenties kunnen ontstaan.

Tot slot van dit artikel zouden wij de volgende conclusies willen trekken:

- 1 Een algemeene studenten-organisatie, welke de algemeene belangen van alle studenten behartigt, is dringend gewenscht;
- 2 Het voortbestaan van vereenigingen in het algemeen en van het U.S.C. in het bijzonder is noodzakelijk - vereenigingen, waarin de student de gelegenheid krijgt zich individueel tot een goed Nederlander, geschikt voor zijn belangrijke functie in de maatschappij, te ontwikkelen;
- 3 Het U.S.C. kan niet de taak van een algemeene organisatie op zich nemen;
- 4 In het kader van de algemeene organisatie zullen de vereenigingen op gelijke hoogte naast elkaar tot een harmonisch geheel moeten samenwerken met inachtneming van hun verschil in karakter, levensbeschouwing, of religieuze overtuiging;
- 5 De vereenigingen zouden datgene, waarin zij een monopolie positie innemen en wat geacht kan worden een algemeen studentenbelang te zijn, over moeten dragen aan de algemeene organisatie.

In een volgend artikel zullen wij op de laatste conclusie, speciaal waar het het U.S.C. betreft, dieper ingaan.

Enkele opmerkingen.

Heeft ook deze oorlog reeds veel onherstelbare schade gebracht, één verschil met de vorige oorlog is in elk geval opmerkelijk: het te hoog gespannen idealisme heeft over het algemeen plaats gemaakt voor een beredeneerd idealisme. En dit is voor een nieuw begin, een voordeel.

Hoe is het nu met de plannen van de "Sol"? Beantwoorden die voldoende aan de realiteit?

De redactie van de "Uilenspiegel", dit soort plannen immers reeds lang kennende, heeft er sindsdien vooral naar aanleiding van de ontwikkelingen die ze ondertusschen hebben doorgemaakt, nog eens rijpelijk haar gedachten over laten gaan. En nu springen in verband met de grootsche opzet, die de redactie van de "Sol" voor oogen zweeft, verschillende vragen naar voren, die wij ook den leden van het U.S.C. gaarne ter beantwoording zouden voorleggen:

- 1 Alle plannen komen voort uit de gedachte een algemeene studenten-organisatie in Utrecht te willen stichten. Voornamelijk de nihilisten trachten men als nieuwe groep hierin te betrekken. Deze groep zal dan ook bij welslagen, de meeste voordeelen plukken, terwijl aan de bestaande studenten-vereenigingen voor en na één of meer concessies zullen worden gevraagd.
Is het nu werkelijke de algemeene wensch van de nihilisten in Utrechtch leven betrokken te worden, of is dit alleen maar het ideaal van enkelen, die het beste willen?
- 2 Zoo de eerste vraag bevestigend beantwoord wordt, zijn dan de plannen zooals die in de "Sol" reeds eenigen vorm vonden, financieel verantwoord? Subsidies van overheidswege zullen in ons geplunderd land zeker de eerste jaren niet verwacht mogen worden! De zullen de studenten en de belangstellende afgestudeerden de penningen bijeen moeten brengen. En dan gelooven wij dat wel gezegd mag worden, dat vooral de reeds bestaande gezelligheidsvereenigingen de gelden zullen moeten verschaffen. Zijn zij hiertoe in staat en eischt dit waar de nihilisten vooral de vruchten plukken, niet een idealisme dat velen onbekend zal zijn?
- 3 In verband met de vorige vragen komt dan het probleem naar voren: In hoeverre mag eenige dwang op het lidmaatschap van een algemeene Utrechtsche studenten vereeniging worden uitgeoefend? Immers bestaat de verplichting voor het lidmaatschap, dan kan een eventueel bestuur rekenen op een vast aantal leden en door dit groote aantal op een zins redelijke inkomsten door contributie. Bestaat die verplichting echter niet, en deze lijkt mij niet erg Nederlandsch en nog veel minder den Nederlandschen student passend, dan zal de oprichting van zulk een algemeene vereeniging op losse schroeven komen te staan.
- 4 Wanneer tenslotte toch met idealisme ondanks bovengenoemde bezwaren de plannen van de "Sol" ten uitvoer worden gebracht, is het dan juist om het zoo prachtig werkende faculteitensysteem, dat reeds zoo vele vruchten afwierp en dat eenig is in zijn soort, als kapstok te gebruiken voor deze logge onbekende last. Loopen we dan niet de kans het activisme dat de Utrechtsche studenten-maatschappij heeft bereikt, op te offeren aan een "eenheidsprobeerstel"? Wij spreken in schijn laatdunkend over de grootsche plannen van de "Sol", waarmede wij immers in zoovele opzichten instemmen, maar waaraan wij het te groote en daardoor gevaarlijke idealisme willen ontnemen. Want zouden de plannen mislukken, zou de last te zwaar zijn, dan zou ook de kapstok breken en zou het heil van de Utrechtsche studentenwereld en de trots van het Utrechtsch Studenten Corps: het faculteitensysteem, te loor gaan.

HET STUDENTENLEVEN NA DEN OORLOG

Gaarne wil ik enkele opmerkingen maken na het lezen en overdenken van de diverse beschouwingen, welke de "Geus", de "Sol Justitiae" en "Uilenspiegel" in de laatste maanden publiceerden aangaande het na de bevrijding weder te organiseren studentenleven.

Hoewel verheugd over de mogelijkheid thans in een eigen Corps-organen mijn meening te kunnen uiten, hoop ik toch na den oorlog in Utrecht een algemeen studentenblad te zien verschijnen, geredigeerd door personen uit alle geleidingen der studentenmaatschappij. Het lijkt mij dat dit een absoluut noodzakelijke factor is om de in de bezettingstijd gevonden eenheid te behouden en van elkaars gedachten en meeningen op de hoogte te blijven. Nuttig zal het zijn indien de verschillende corpora daarnaast een speciaal intern orgaan handhaven, dat dan als inlegblad bij de algemeene uitgave kan worden verzonden ("Weekkroniek" o.d. bevattend). Een abonnement inhaerent aan het lidmaatschap der overkoepelende organisatie is vereischt om iedereen te bereiken, daar anders al gauw de sleur (o, ik lees dat ding wel op de sociëteit) zal bewerken, dat velen niet meer aan het groote geheel medewerken, maar weer volkomen in hun eigen oude kring terugvallen. Ik geloof dat het aanbeveling zou verdienen (hoewel ik de aarzeling bij velen op dit punt begrijp, daar het ingaat tegen een schijnbaar gevestigde traditie te onzen), wanneer staatkundige beschouwingen een behoorlijke plaats in het orgaan zouden krijgen. Mijns inziens hebben de bezettingsjaren het nut van een degelijke politieke

scholing duidelijk doen uitkomen. Voor den oorlog was zelfs bij de juristen, de kennis van binnen- en buitenlandsche politiek over het geheel genomen toch wel buitengewoon gering. Men interesseerde er zich niet voor en de weinigen die het wel deden, hadden geen mogelijkheid om van gedachten te wisselen in de studentenpers. Hoe dikwijls zou de gemiddelde student, zoo hij in gesprek ware gekomen met den doorsnee-handarbeider met alleen lagere schoolkennis, niet hopeloos hebben achter gestaan wat betreft zijn staatkundig inzicht? Hoe weinigen kenden bij ons, zelfs maar ongeveer de programma's der partijen of wisten iets van haar ontstaan en ontwikkelingsgang? Objectiviteit is een uitstekende eigenschap, maar zij moet niet ont-aarden en onwetendheid en overschilligheid. Willen we als volk blijven leven, dan moeten we weten wat we willen en de student, als toekomstig voorganger, zal daarbij leiding hebben te geven. Het wordt geen gemakkelijk verdienen na den oorlog, met een rustige levensavond op de Witte, maar voor wie een ideaal ziet en Nederland wil helpen opbouwen tot een gerespecteerd deel der volkerenfamilie, is er werk om zich schrap voor te zetten met de kop tegen de moeilijkheden in. (Laten we overigens met onze beschouwingen de toestand van het oogenblik niet vergeten. Toekomstig studentenleven organiseren is aardig en zeer zeker ook nuttig, maar het gaat thans om andere, duizendmaal belangwekkender dingen. Doen we allen onze plicht voor ons geestelijk en materieel verarmde volk? Wachten we niet met een belzeshag tusschen de lippen op de bevrijding, ondertusschen de bondgenooten nu critiserende dat het zoo langzaam gaat? Zit er nog een wil in ons of zijn we al gedaald tot het niveau van den "durchdisziplinierten Europäer" die ieder formulier invult, enkel omdat het hem toegezonden wordt?)

Ik geloof dat de tijd rijp is voor een algemeene studentenvereniging, maar laten we niet te ver gaan. Nederland is het land van de decentralisatie, autonomie en zelfbestuur in eigen kring, handhaving van het overgeleverde. Dus geen afschaffing der oude groepeerings, voor zover ze het voornemen te kennen geven te willen voortbestaan, hetgeen ons U.S.C. zeer zeker wil. In dat opzicht juich ik de Utrechtsche plannen, die gematigder zijn dan wat Leiden wil (waar de toestanden overigens anders zijn) van harte toe. Jammer vindt ik het echter dat in deze opzet de Senatus Veteranorum geheel op de achtergrond geschoven wordt. Ik wil geen overheersching van het Corps, maar het idee om den Senaat als vertegenwoordigend college van de studentengemeenschap op te laten treden, moet niet voorshands verworpen worden. Bij de Koninklijke Verbonden Watersportverenigingen konde men een gelijke constructie. De Koninklijke Roei- en Zeilvereniging werd telkenjare tot voorzittende vereniging gekozen, daar men meende dat zij uit hoofde der traditie hiervoor het aangewezen lichaam was. Wanneer we het gedenkboek van het Utrechtsch studentenleven ontslaan en dit werk zien opgedragen aan Rector en Senatus Veteranorum, "het College dat van oudsher leiding heeft gegeven aan het Utrechtsche studentenleven", wanneer we bedenken dat de Senatus Veteranorum uit de nog oudere Senatus Veteranorum Glorium van voor de Fransche tijd is ontstaan, dan moet het onze aangeboren zin voor mos en traditie toch wel pijn doen, dit lichaam plotseling te degraderen tot één van de vele besturen der te Utrecht zetelende studentenverenigingen. 't Is jammer dat ik in een Corpsorgaan over deze kwestie moet schrijven. (Het lijkt zoo verdedigen van eigen standje, wat het toch gaanszins is. Ik geloof in goede overtuiging te mogen zijn niet tot de die-hard corpsleden behoort te hebben, die ieder contact met anderen schuwden; integendeel!); ik had liever gezien dat de "Sol" het had gedaan. Intusschen: mocht de Utrechtsche studentenwereld niets voor den Senatus Veteranorum in zijn oude samenstelling gevoelen, zou dan niet de mogelijkheid bekeken kunnen worden om Rector Senatus Veteranorum q.q. President van het nieuwe bestuur te maken? De lijn wordt dan niet heelmaal onderbroken en het lijkt mij overigens toch aan te bevelen om dit lichaam niet geheel door vrije verkiezingen samen te stellen, maar in elk geval van iedere groote groepeerings (Corps, U.V.S.V., Unites, Frictas, S.S.R. enz.) een vertegenwoordiger op te nemen. Dit om het de denkely contact zoo spejel mogelijk te doen werken.

Wat betreft de plannen om de nihilisten meer in de maatschappij te betrekken: op zichzelf voortreffelijk, mits niet overdreven. Laten we toch de Kamergelcerden thuis laten! Als ze zich uiteten willen, staat de studentenpers ter beschikking, maar van gedwongen maatschappelijk verkeer is niets te verwachten. Dat hebben de "spontane Kundgebungen" ons toch wel geleerd, dunkt me! Anders staat het met degenen die wel mee willen doen, maar financieel daartoe niet in staat zijn. Zij moeten geholpen worden, al zie ik nog niet dadelijk hoe dat het beste in te richten is. Kamers in hotels huren en groote studentenhuizen bouwen klinkt erg fraai, maar ik denk dat de Staat daar voorlopig wel geen subsidies voor beschikbaar zal hebben. Niet alleen de organisatie, maar ook de financiën zullen

dus in den beginne van de bestaande studentenlichamen moeten komen. Algeheele oplossing van het probleem zal dat bij lange na niet kunnen geven. Een centraal studentenhuus, waar ook het faculteitensysteem, de sportorganisatie, het kamerbureau en natuurlijk het algemeen bestuur zetelt, lijkt me de eerste opgave, welke aangevat moet worden. Misschien zouden sommige groepen spoorstudenten reeds eenigszins gebaat zijn bij één of tweemaal per nacht rijdende bussen, die hen na afloop van vergadering en societeitsbezoek nog naar huis kunnen brengen. Een dienst op het Gooi zou al velen uit hun isolement verlossen. Ideaal is dit voorstel lang niet, maar het is tenminste financieel (en hopelijk materieel!) verwezenlijkbaar, wat van de bouwplannen, althans voorloopig, lang niet gezegd kan worden. Verder zou het algemeen bestuur regelingen moet treffen, waarbij ieder kamerbewoner een vaste spoorstudent (liefst goede bekende natuurlijk) enkele nachten per maand tegen bepaalde vergoeding logies verstrekt.

Bij de sportorganisatie moeten we zooveel mogelijk samenwerking hebben. Dit is een terrein waar de eenheid dadelijk te verwezenlijken is. Afzonderlijke vereenigings- en algemeene clubs, al houdt dat meer aan het eenmaal gegroeide vast, lijkt me te veel van het goede. Hoeveel wedstrijden en interacademiales krijgen we dan niet? Voor de Varsity zou misschien een uitzondering zijn te maken. Het is zoo geheel uitgegroeid tot een eigen Corpsgebeuren, waarbij reunisten en Corpsleden elkaar telkenjare weder ontmoeten en de oude banden verstevigen. Toch kan ik me begrijpen, dat niet-corpsleden juist in dit festijn een uiting van het typische studentenleven zien, waar ze geheel buiten staan. Dan ook de Varsity maar tot een werkelijke interacademiale gemaakt! De oude bezoekers zullen toch wel sterk genoeg blijken om de heerlijke geest die er steeds heeft geheerscht, ook op de nieuwe gasten over te brengen. De gezellige diners en kroegjolen, die we steeds na afloop van interacademiales gekend hebben, zullen helaas zeer van karakter veranderen. Alle deelnemers en gasten op één 3 cieteit onder te brengen, is onmogelijk. Wij zullen dus festijnen in verschillende gebouwen krijgen, waarbij de gasten en prijswinnars wellicht verdeeld zullen worden. Hierbij gaat veel van de champagne verloren, want op een kroegjool aanwezig zijn met een gebroken officiële tafel en aan een diner aanzitten met slechts een deel der prijswinnaars ontnemt toch de top een een feest. Eenheid en toch allen in dezelfde kring tesamen brengen is het onoplosbare probleem waar we na den oorlog voor zullen staan. Overigens: de studentensocieteiten moeten volop gelegenheid geven om leden van andere plaatselijke studentensocieteiten te kunnen introduceeren. Als er 's middags samen geroeid is en men wil nog wat napraten met een vriend, moet die mogelijkheid niet ontnomen worden, doordat men van verschillende Societeiten lid is. Trouwens, door in elkaars kring te komen, leert men het beste elkaars stijl en levenswijze kennen.

Het lustrum der Universiteit, waarvan de viering vroeger steeds aan het U.S.C. werd opgedragen, zal natuurlijk een algemeen karakter moeten krijgen. Maskerade en lustrumspel zullen voor een ieder open staan. (de kostenverdeeling zal overigens nog wel hoofdbreken geven). Verder viert ieder lichaam, buiten de algemeene feestelijkheden, de gebeurtenis met zijn eigen reunisten.

Alle punten die ik tot nu toe besprak, betreffen het gezelligheidsleven van na den oorlog. Toch is dit niet het voornaamste wat in ons milieu verandert moet worden. Ik geloof dat het grootste vraagstuk het sociale is: Hoe krijgen we een nauwer contact met de grote massa van ons volk? Voorla thans, in den strijd voor ons nationale leven, beoefenen we het ongewenscht de toestand is die het Vaderland in verschillende klassen gescheiden houdt. Welk een moeite en terughoudendheid hebben we te overwinnen om nu het contact te leggen, dat vroeger verwaarloosd is. Hoe verschillend zijn de sferen waar we in geleefd hebben. Het is misschien voor een deel te wijten aan het burgerlijke in onze maatschappij, dat de verwijdering (ik zeg niet vijandschap) tusschen de lagen van onze bevolking zo groot is geworden. Op zich zelf moeten we trots zijn op dit burgerlijk karakter, dat ons al vroeg een vrijheid heeft geschonken, die de meeste landen toen nog misten. Bovendien heeft het krachten in ons volk gemaakt, die Nederland als kleine natie een fiere plaats op de wereld hebben veroverd. Toch heeft het burgerlijke steeds bij ons de neiging gehad tot regentengest en opsluiting in eigen coterie te leiden. Wij velen d. nooden der anderen niet meer aan, hebben geen gemeenschappelijke basis meer, waarop wij met hen kunnen praten. Overal zette zich deze afzondering bij ons door (misschien nog het minst in de katholieke- en orthodoxe tante kringen, aan welke zo vaak weer de verticale afscheiding in het volk verweten wordt), gebinnende op de lagere school, waar een bijna algeheele schoolvereeniging de kinderen van de welgestelden moest behouden voor

contact met kroest uit andere milieu's. Op het gymnasium was men al vanzelf "onder ons". Wordt een H.B.S. te "proletarisch", dan verrees reeds spoedig een d dorn particulier lyceum. In het leger kregen de oud-middelbare scholieren een reserve-officieropleiding, die hun al dadelijk weer in een andere sfeer dan die van de gewone recruit bracht. Zo als in heel onze maatschappij, werd meer schoolse kennis dan karaktereigenschappen tot toetssteen genomen. Ik zou niet graag het intellectuele peil van ons volk omlaagbrengen, zooals dat thans gebeurt, maar dat veel meer tijd aan karaktervormingen ernstig beoefende gymnastiek moet worden besteed, lijkt me communis opinio! (Op hoeveel middelbare scholen werd de gymnastiek leer-naar door zijn collega's nauwelijks voor vol aanzien, terwijl de twee luttel uurtjes lichaams oefening door het geringe gezag van den vo ringer weinig aan hun doel beantwoordden). Het probleem van een militairiteits-opleiding, speciaal om ons jonge geslacht kloeker en wilskrachtiger te maken, waarbij iedere jonge man, handarbeider of student, geruimen tijd in dezelfde omstandigheden verkeert en als gelijke met zijn naaste moet optrekken, valt buiten het bestek van dit artikel, maar dat de Universitaire maatschappij zich ernstig met het sociale vraagstuk zal hebben bezig te houden, anders dan met de neerbuigende vriendelijkheid tegenover het diakenhuismannetje, staat voor mij vast. Hier ligt een uitgeroeid arbeids-terrein, dat het algemeene bestuur dadelijk zal hebben te be arken.

Nauw met het maatschappijke en ook met het politieke, hangt het nationale vraagstuk samen. Thans reeds hebben wij ons te zezinnen over de wijze waarop ons Rijk in de geallieerde gemeenschap ingeschakeld moet worden en op welke manier wij daarbij het grootste gewicht in de schaal kunnen leggen. Ongetwijfeld ligt er voor de Nederlanders een belangrijke taak bij de opbouw van de wereld na den oorlog. Wij zijn bezield en hebben geslachtenlange gouvernementele ervaring opgedaan hier te lande en in de volksplantingen overzee. Bovendien vormen we een verbindingssschakel tusschen onze Angel-Saksische bondgenooten en de volkeren van midden-Europa, wier levenswijzen en wier grensproblemen wij zeker beter aanvullen dan zij, terwijl ons talen-flair een gemakkelijk contact tot stand zal brengen. Toch moeten de mogelijkheden die dit alles onze energie biedt, niet af-leiden van het werk dat allereerst ons eigen volk van ons verlangt. De "Gefedereerde Lage Landen bij de Zee", ingeschakeld in het grotere geheel, dat is het waar we op aan moeten sturen. Herstel van de oude Bourgondische Staat, niet als eenheid gedacht zooals het in 1815 geprobeerd is, maar als een nauw samenwerkend blok, dat mogelijk een tol-unie en een gemeenschappelijk leger zal hebben. Als de verarming die we ondergaan de mogelijkheid van een tolunie zou scheppen, omdat het Nederlandsche levenspeil het Belgische dicht genoeg genaderd is, dan zou er althans iets goeds uit de opheffing der deviezengrens met Duitschland en haar hevelen voor ons voortgevloeid zijn. Nederland, België en Luxemburg, met hun overzeesche Rijken, tesamen en gezamenlijk onderdeel van de geallieerde volkerenaf milie, het is een beeld dat schone verwachtingen oproept en eindelijk Prins Willem's ideaal in vervulling doet gaan. De Unie van Zuid-Afrika zal het stam-land zijn, waardoor een vast trait d'union met de Angelsaksische wereld bestaat. Zoo werpt de dialectiek der geschiedenis het in vergetel-schen strijd van eeuwen niet bereikte, tenslotte toch in onze schied. Maar we zullen ons de prijs waardig moeten bewijzen de ralle kleine on-veigheden, die reeds eenmaal tot een breuk leidden, in onderling overleg tot een oplossing te brengen en door naar een steeds nauwere samenwerking te streven. Hier ligt een taak voor de studentmaatschappijen die er l g: contact nemen met de Belgische Universiteiten, gezamenlijke congressen, onderlinge sportwedstrijden, over en weer enkele semesters aan elk anders hoge scholen studeeren, trachten elkaarte begrijpen, hoe lastig dit voor den keurigen, ordelijken, objectieven puritein en den vagebonderde, sl rdigen, boertigen idealist ook moge zijn. Het gaat om ons bestaan! Laten we de kans grijpen!

- 1) Dat deze traditie niet zoo sterk gefundeerd is als men wel denkt, bewijst het artikel over de studentenpers van Dr. Brandt in "Het Utrechtsch Studentenleven 1636-1936", speciaal het daar aangehaalde "Studenten-Weekblad", in 1874 met de "Vox" versm lten.

OFFICIEEL CORPSCOMMENTAAR OP DE PLANNEN VAN DE
"SOL IUSTITIAE"

Reeds eenigen tijd blijkt er onder studenten een belangstelling groeiende voor de inrichting van het studentenleven na den oorlog. Bitingen hiervan waren enkele artikelen in de Geus en de oprichting van een speciaal voor Utrechtsche studenten bedoeld blad, Sol Iustitiae, dat zich uitsluitend met toekomstproblemen wilde gaan bezig houden. De publicaties in genoemde bladen hebben er op hun beurt in hooge mate toe bijgedragen deze belangstelling aan te wakkeren en thans kunnen wij zeggen, dat men zich in brede kringen met de opbouw van de toekomstige studentenwereld bezig houdt, hoezeer ook meer actueele problemen en moeilijkheden uit oorlog en bezetting voortvloeiende onze gedachtengang dagelijks beheerschen.

Waar het Utrechtsch Studenten Corps tot nu toe een zoo overwegende rol heeft gespeeld in het studentenleven te Utrecht, rust op zijn leden de taak zich evenzeer met genoemde problemen in te laten in het besef, dat zij tegenover hen, die in het verleden dit U.S.C. groot hebben gemaakt, de verantwoordelijkheid te dragen hebben voor de plaats, die hun vereeniging in het heden en vooral in de toekomst zal innemen.

Immers, wij behoeven het nauwelijks te zeggen, het U.S.C. blijft bestaan; er is geen Corpslid en geen reunist die hieraan kan twijfelen; het U.S.C. leeft voort op grond van zijn bestaansrecht en zijn doelstelling, een recht verworven door de ervaring van de praktijk, een doelstelling, die in de historie gebleken is voortreffelijk te zijn.

Wel zullen wij ons af moeten vragen, hoe de positie van het U.S.C. zal zijn ten opzichte van de Universiteit, van andere studentenvereeningen en studenten, en ten opzichte van de maatschappij, en ook of er in het U.S.C. op zichzelf of in verband met genoemde positie tegenover de buitenwereld inwendige reorganisatie wenschelijk is.

Over deze vraagstukken zullen wij in de Uilenspiegel onze gedachten laten gaan en willen wij leiding geven aan de discussies die ongetwijfeld onder Corpsleden hierover gevoerd zullen worden. Wij zullen trachten in het volle besef van onze grootsche historie, maar evenzeer met een open oog voor de in het verleden gemaakte fouten, voor de realiteit van het heden en de wenschelijkheid van de toekomst in een reeks van artikelen de problemen zoo te stellen en hopelijk tot een bevredigende oplossing te brengen, dat wij inderdaad de officieele spreekbuis van het Utrechtsche Studenten Corps genoemd kunnen worden; willen wij echter onze taak goed verrichten, dan is hiervoor de mede- en samenwerking van alle Corpsleden, die het wel met hun vereeniging meenen en zich actief met deze zouden kunnen bezighouden, een eerste vereischte.

Wij kunnen veilig aannemen, dat er onder het overgroot deel der studenten een streven aanwezig is naar een grotere samenwerking; bij den een wat meer, bij den ander wat meer uitgesproken, maar allen gevoelen zij het aantrekkelijke van een "Universitaire Gemeenschap" en het zal wel zoo zijn, dat zij, die niet of nauwelijks tot een studentengemeenschap in enger verband gerekend konden worden, hier meer behoefte aan gevoelen, dan zij die wel van de voordeelen en geneugten van een dergelijke samenleving profiteeren.

Het U.S.C., van ouds de natuurlijke gemeenschap der studenten, welks leden zeer in het bijzonder in staat gesteld werden de voordeelen en geneugten te genieten, heeft reeds vele jaren het zijne gedaan en de vorming van een studentengemeenschap te bevorderen. Immers steeds stond het open voor een ieder, die zich in zijn gelederen wenschte te laten opnemen en waar langzamerhand bleek, dat een steeds grootere groep, om welke redenen dan ook, zich niet bij het U.S.C. wenschte aan te sluiten, heeft het, hiertoe door zijn unieke positie in staat gesteld, telkens meer getracht de belangen van alle studenten op vele gebied te behartigen en is daarin ook grootendeels geslaagd. Het spreekt dus vanzelf, dat het U.S.C. als geheel plannen tot het organiseren van de studentenwereld in een grooter verband, waarin deze belangen behartigd worden en waardoor een belangrijke stap in de richting van een "Universitaire Gemeenschap" gedaan kan worden, van harte toejuicht.

Het U.S.C. acht een algemeene studentenorganisatie niet alleen gewenscht, maar dringend noodzakelijk, moet echter erkennen dat het om louter praktische redenen niet in staat is de duizenden studenten

aan onze Universiteit in eigen verband samen te brengen met dien verstande dat dan ook al deze leden datgene geboden kan worden, dat het Corps tot nu toe zijn leden geboden heeft.

Naast het U.S.C. zullen dus andere "gezelligheids" vereenigingen reden van bestaan hebben, zooals zij dit in het verleden hadden. Doch niettemin zou het U.S.C. ook voor de leden van andere vereenigingen en voor niet aangesloten studenten de algemeene belangen i.c. die der faculteiten e.d. kunnen behartigen. Wij zijn er echter van doordrongen en wij vinden hierin weerklank bij de schrijvers der artikelen in Sol Justitiae, dat de taak van een algemeene organisatie veel groter moet en kan zijn, nl. een samenwerking bevorderende en overkoepelende, waarbij dus in bovengenoemd geval alle andere studentenvereenigingen en nihilisten zich direct onder het U.S.C. zouden moeten scharen en een op velerlei andere terreinen liggende, waarbij het U.S.C. behalve in het algemeen belang op studiegebied werkzaam te zijn (en kamerbemiddeling, voeding en gezondheidszorg) ook nog andere arbeidsvelden tot zich zou moeten trekken: ontwikkeling op geestelijk en lichamelijk gebied, ontspanning, huisvesting en wat al niet meer en zeer speciaal ook de organisatie der nihilisten krachtig ter hand zou moeten nemen.

Beschouwen we dit alles nuchter, dan blijkt iets dergelijks onmogelijk. Een enkele studentenvereniging en evenmin het U.S.C. kan in staat zijn inwendig zich zelf te blijven en daarbij met eigen menschen een bovengeschetste organisatie vorm en inhoud te geven. Men zou dus, zooals dit tot nu toe uit democratische overwegingen reeds gebeurde, voor het bestuur van faculteiten, mensa e.d. een beroep moeten doen op niet-corpsleden om mede te helpen aan het groote geheel en zijn onderdelen leiding te geven. Wel in naam zou het U.S.C. dit alles kunnen behouden en de Senatus Veteranorum zou de opperheerschappij over een algemeene studenten-organisatie kunnen voeren; in naam, want in de praktijk zou dit onmogelijk blijken. Een Senatus Veteranorum is niet in staat naar behoren een dergelijke reusachtige taak te verrichten en bovendien nog als onverbrekkelijk met het U.S.C. verbonden, ook aan het corps voldoende aandacht te schenken. Het is meer gezegd, de taak van den Senatus Veteranorum ligt in de eerste plaats in het U.S.C. en niet daarbuiten en de ervaringen van de laatste jaren hebben geleerd, dat de Senatus Veteranorum, overbelast als hij was met faculteits-, vertegenwoordigings- en andere werkzaamheden, zich weer sterker aan het U.S.C., waarvan hij zich allengs noodgedwongen begon los te maken, moet gaan binden - en dit zal het U.S.C. in hooge mate ten goede komen.

Overigens kunnen wij de vraag of het juist is, dat een studentensamenleving geregeerd wordt door een college van vijf menschen, op wier keuze wel haast 90% der studenten tot die samenleving behoorende, niet de minste invloed kunnen uitoefenen, onbeantwoord laten; zou deze keuze wel door die 90% beïnvloed kunnen worden, dan zouden hieruit voor het U.S.C. zeer merkwaardige consequenties kunnen ontstaan.

Tot slot van dit artikel zouden wij de volgende conclusies willen trekken:

- 1 Een algemeene studenten-organisatie, welke de algemeene belangen van alle studenten behartigt, is dringend gewenscht;
- 2 Het voortbestaan van vereenigingen in het algemeen en van het U.S.C. in het bijzonder is noodzakelijk - vereenigingen, waarin de student de gelegenheid krijgt zich individueel tot een goed Nederlander, geschikt voor zijn belangrijke functie in de maatschappij, te ontwikkelen;
- 3 Het U.S.C. kan niet de taak van een algemeene organisatie op zich nemen;
- 4 In het kader van de algemeene organisatie zullen de vereenigingen op gelijke hoogte naast elkaar tot een harmonisch geheel moeten samenwerken met inachtneming van hun verschil in karakter, levensbeschouwing of religieuze overtuiging;
- 5 De vereenigingen zouden datgene, waarin zij een monopolie positie innemen en wat geacht kan worden een algemeen studentenbelang te zijn, over moeten dragen aan de algemeene organisatie.

In een volgend artikel zullen wij op de laatste conclusie, speciaal waar het het U.S.C. betreft, dieper ingaan.

Enkele opmerkingen.

Heeft ook deze oorlog reeds veel onherstelbare ellende gebracht, één verschil met de vorige oorlog is in elk geval opmerkelijk: het te hoog gespannen idealisme heeft over het algemeen plaats gemaakt voor een beredeneerd idealisme. En dit is voor een nieuw begin, een voordeel.

Hoe is het nu met de plannen van de "Sol"? Beantwoorden die voldoende aan de realiteit?

De redactie van de "Uilenspiegel", dit soort plannen immers reeds lang kennende, heeft er sindsdien vooral naar aanleiding van de ontwikkelingen die ze ondertusschen hebben doorgemaakt, nog eens rijpelijk haar gedachten over laten gaan. En nu springen in verband met de grootsche opvattingen die de redactie van de "Sol" voor oogen zweeft, verschillende vragen naar voren, die wij ook den leden van het U.S.C. gaarne ter beantwoording zouden voorleggen:

- 1 Alle plannen komen voort uit de gedachte een algemeene studenten-organisatie in Utrecht te willen stichten. Voornamelijk de nihilisten trachten men als nieuwe groep hierin te betrekken. Deze groep zal dan ook bij welslagen, de meeste voordeelen plukken, terwijl aan de bestaande studenten-vereenigingen voor en na één of meer concessies zullen worden gevraagd.
Is het nu werkelijke de algemeene wensch van de nihilisten in Utrecht, leven betrokken te worden; of is dit alleen maar het ideaal van enkele die het beste willen?
- 2 Zoo de eerste vraag bevestigend beantwoord wordt, zijn dan de plannen zooals die in de "Sol" reeds eenigen vorm vonden, financieel verantwoord. Subsidies van overheidswege zullen in ons geplunderd land zeker de eerst jaren niet verwacht mogen worden! De zullen de studenten en de belangstellende afgestudeerden de penningen bijeen moeten brengen. En dan gelooven wij dat wel gezegd mag worden, dat vooral de reeds bestaande gezelligheidsvereenigingen de gelden zullen moeten verschaffen. Zijn zij hiertoe in staat en eischt dit waar de nihilisten vooral de vruchten plukken, niet een idealisme dat velen onbekend zal zijn?
- 3 In verband met de vorige vragen komt dan het probleem naar voren: In hoeverre mag eenige dwang op het lidmaatschap van een algemeene Utrechtsche studenten vereeniging worden uitgeoefend? Immers bestaat de verplichting voor het lidmaatschap, dan kan een eventueel bestuur rekenen op een vast aantal leden en door dit groote aantal op eeni zins redelijk inkomsten door contributie. Bestaat die verplichting echter niet, en deze lijkt mij niet erg Nederlandsch en nog veel minder den Nederlandschen student passend, dan zal de oprichting van zulk een algemeene vereeniging op losse schroeven komen te staan.
- 4 Wanneer tenslotte toch met idealisme ondanks bovengenoemde bezwaren de plannen van de "Sol" ten uitvoer worden gebracht, is het dan juist om het zoo prachtig werkende faculteitensysteem, dat reeds zoo vele vruchten afwierp en dat eenig is in zijn soort, als kapstok te gebruiken voor deze lange onbekende last. Loopen we dan niet de kans het meeste dat de Utrechtsche studenten-maatschappij heeft bereikt, op te offeren aan een "eenheidsprobeerstel"? Wij spraken in schijn laatdunkend over de grootsche plannen van de "Sol", waarmede wij immers in zoovele opzichten instemmen, maar waaraan wij het te groote en daardoor gevaarlijke idealisme willen ontnemen. Want zouden de plannen mislukken, zou de last te zwaar zijn, dan zou ook de kapstok breken en zou het heil van de Utrechtsche studentenwereld en de trots van het Utrechtsch Studenten Corps: het faculteitensysteem, te loor gaan.

HET STUDENTENLEVEN NA DEN OORLOG

Gaarne wil ik enkele opmerkingen maken na het lezen en overdenken van de diverse beschouwingen, welke de "Geus", de "Sol Justitiae" en "Uilenspiegel" in de laatste maanden publiceerden aangaande het na de bevrijding weder te organiseren studentenleven.

Hoewel verheugd over de mogelijkheid thans in een eigen Corps-organen mijn mening te kunnen uiten, hoop ik toch na den oorlog in Utrecht een algemeen studentenblad te zien verschijnen, geredigeerd door personen uit alle geledingen der studentenmaatschappij. Het lijkt mij dat dit een absoluut noodzakelijke factor is om de in de bezettingstijd gevonden eenheid te bewaren en van elkaars gedachten en meningen op de hoogte te blijven. Nuttig zal het zijn indien de verschillende corpora daaraan een speciaal intern orgaan handhaven, dat dan als inleidend bij de algemeene uitgave kan worden verzonden ("Weekkroniek" e.d. bevattend). Een abonnement inhaerent aan het lidmaatschap der overkoepelende organisatie is vereischt om iedereen te bereiken, daar anders al gauw de sleur (o, ik lees dat ding wel op de sociëteit) zal bewerken, dat velen niet meer aan het groote geheel medewerken, maar weer volkomen in hun eigen oude kring terugvallen. Ik geloof dat het aanbeveling zou verdienen (hoewel ik de aarzeling bij velen op dit punt begrijp, daar het ingaat tegen een schijnbaar gevestigde traditie te onzen), wanneer staatkundig beschouwingen een behoorlijke plaats in het orgaan zouden krijgen. Wijns inziens hebben de bezettingsjaren het nut van een dergelijke politieke

scholing duidelijk doen uitkomen. Voor den oorlog was zelfs bij de juristen, de kennis van binnen- en buitenlandsche politiek over het geheel genomen toch wel buitengewoon gering. Men interesseerde er zich niet voor en de weinigen die het wel deden, hadden geen mogelijkheid om van gedachten te wisselen in de studentenpers. Hoe dikwijls zou de gemiddelde student, zoo hij in gesprek ware gekomen met den doorsnee-handarbeider met alleen lagere schoolkennis, niet hopeloos hebben achter gestaan wat betreft zijn staatkundig inzicht? Hoe weinigen kenden bij ons, zelfs maar ongeveer de programma's der partijen of wisten iets van haar ontstaan en ontwikkelingsgang? Objectiviteit is een uitstekende eigenschap, maar zij moet niet ontfaarden en onwetendheid en overschilligheid. Willen we als volk blijven leven, dan moeten we weten wat we willen en de student, als toekomstig voorganger, zal daarbij leiding hebben te geven. Het wordt geen gemakkelijk verdienen na den oorlog, met een rustige levensavond op de Witte, maar voor wie een ideaal ziet en Nederland wil helpen opbouwen tot een gerespecteerd deel der volkerenfamilie, is er werk om zich schrap voor te zetten met de kop tegen de moeilijkheden in. (Laten we overigens met onze beschouwingen de toestand van het oogenblik niet vergeten. Toekomstig studentenleven organiseren is aardig en zeer zeker ook nuttig, maar het gaat thans om andere, duizendmaal belangwekkender dingen. Doen we allen onze plicht voor ons geestelijk en materieel verarmde volk? Wachten we niet met een balzeshag tusschen de lippen op de bevrijding, ondertusschen de bondgenooten no criticiserende dat het zoo langzaam gaat? Zit er nog een wil in ons of zijn we al gedaald tot het niveau van den "durchdisziplinierten Europaër" die ieder formulier invult, enkel omdat het hem te gezonden wordt?)

Ik geloof dat de tijd rijp is voor een algemeene studentenvereniging, maar laten we niet te ver gaan. Nederland is het land van de decentralisatie, autonomie en zelfbestuur in eigen kring, handhaving van het overgeleverde. Dus geen afschaffing der oude groepeerings, voor zover ze het voornemen te kennen geven te willen voortbestaan, hetgeen ons U.S.C. zeer zeker wil. In dat opzicht juich ik de Utrechtsche plannen, die gematigder zijn dan wat Leiden wil (waar de toestanden overigens anders zijn) van harte toe. Jammer vindt ik het echter dat in deze opzet de Senatus Veteranorum geheel op de achtergrond geschoven wordt. Ik wil geen overheersching van het Corps, maar het idee om den Senaat als vertegenwoordigend college van de studentengemeenschap op te laten treden, moet niet voorshands verworpen worden. Bij de Koninklijke Verbonden Watersportverenigingen kende men een gelijke constructie. De Koninklijke Roei- en Zeilvereniging werd telkenjare tot voorzittende vereniging gekozen, daar men meende dat zij uit hoofde der traditie hiervoor het aangewezen lichaam was. Wanneer we het gedenkboek van het Utrechtsch studentenleven opslaan en dit werk zien opgedragen aan Rector en Senatus Veteranorum, "het College dat van oudsher leiding heeft gegeven aan het Utrechtsche studentenleven", wanneer we bedenken dat de Senatus Veteranorum uit de nog oudere Senatus Veteranorum Glirium van voor de Fransche tijd is ontstaan, dan moet het onze aangeboren zin voor mos en traditie toch wel pijn doen, dit lichaam plotseling bedegradeerd te zien tot één van de vele besturen der te Utrecht zetelende studentenverenigingen. 't Is jammer dat ik in een Corpsorgaan over deze kwestie moet schrijven. (Het lijkt zoo verdedigen van eigen standje, wat het toch geenszins is. Ik geloof in gemeede overtuigd te mogen zijn niet tot de die-hard corpsleden behoort te hebben, die ieder contact met anderen schuwden; integendeel!); ik had liever gezien dat de "Sol" het had gedaan. Intusschen: mocht de Utrechtsche studentenwereld niets voor den Senatus Veteranorum in zijn oude samenstelling gevoelen, zo dan niet de mogelijkheid bekeken kunnen worden om Rector Senatus Veteranorum q.q. President van het nieuwe bestuur te maken? De lijn wordt dan niet heelmaal onderbroken en het lijkt mij overigens toch aan te bevelen om dit lichaam niet geheel door vrije verkiezingen samen te stellen, maar in elk geval van iedere groote groepeerings (Corps, U.V.S.V., Unitas, Veritas, S.S.R. enz.) een vertegenwoordiger op te nemen. Dit om het noodzakelyk contact zo spegel mogelijk te doen werken.

Wat betreft de plannen om de nihilisten meer in de maatschappij te betrekken: op zichzelf voortreffelijk, mits niet overdreven. Laten we toch de Kamergelcerden thuis laten! Als ze zich uiteten willen, staat de studentenpers ter beschikking, maar van gedwongen maatschappelyk verkeer is niets te verwachten. Dat hebben de "spontane Kundgebungen" ons toch wel geleerd, dunkt me! Anders staat het met degenen die wel mee willen doen, maar financieel daartoe niet in staat zijn. Zij moeten geholpen worden, al zie ik nog niet dadelijk hoe dat het beste in te richten is. Kamers in hotels huren en groote studentenhuizen bouwen klinkt erg fraai, maar ik denk dat de Staat daar voorloopig wel geen subsidies voor beschikbaar zal hebben. Niet alleen de organisatie, maar ook de financiën zullen

dus in den beginne van de bestaande studentenlichamen moeten komen. Algeheele oplossing van het probleem zal dat bij lange na niet kunnen geven. Een centraal studentenhuus, waar ook het faculteitensysteem, de sportorganisatie, het kamerbureau en natuurlijk het algemeen bestuur zetelt, lijkt me de eerste opgave, welke aangevat moet worden. Misschien zouden sommige groepen spoorstudenten reeds eenigszins gebaat zijn bij één of tweemaal per nacht rijdende bussen, die hen na afloop van vergadering en societeitsbezoek nog naar huis kunnen brengen. Een dienst op het Gooi zou al velen uit hun isolement verlossen. Ideaal is dit voorstel lang niet, maar het is tenminste financieel (en hopelijk materieel!) verwezenlijkbaar, wat van de bouwplannen, althans voorloopig, lang niet gezegd kan worden. Verder zou het algemeen bestuur regelingen moet treffen, waarbij ieder kamerbewoner een vaste spoorstudent (liefst goede bekende natuurlijk) enkele nachten per maand tegen bepaalde vergoeding logies verstrekt.

Bij de sportorganisatie moeten we zooveel mogelijk samenwerking hebben. Dit is een terrein waar de eenheid dadelijk te verwezenlijken is. Afzonderlijke vereenigings- en algemeene clubs, al houdt dat meer aan het eenmaal gegroeide vast, lijkt me te veel van het goede. Hoeveel wedstrijden en interacademiales krijgen we dan niet? Voor de Varsity zou misschien een uitzondering zijn te maken. Het is zoo geheel uitgegroeid tot een eigen Corpsgebeuren, waarbij reunisten en Corpsleden elkaar telkenjare weder ontmoeten en de oude banden verstevigen. Toch kan ik me begrijpen, dat niet-corpsleden juist in dit festijn een uiting van het typische studentenleven zien, waar ze geheel buiten staan. Dan ook de Varsity maar tot een werkelijke interacademiale gemaakt! De oude bezoekers zullen toch wel sterk genoeg blijken om de heerlijke geest die er steeds heeft geheerscht, ook op de nieuwe gasten over te brengen. De gezellige diners en kroegjelen, die we steeds na afloop van interacademiales gekend hebben, zullen helaas zeer van karakter veranderen. Alle deelnemers en gasten op één 3 cistiteit onder te brengen, is onmogelijk. Wij zullen dus festijnen in verschillende gebouwen krijgen, waarbij de gasten en prijswinnars wellicht verdeeld zullen worden. Hierbij gaat veel van de champagne verloren, want op een kroegjeel aanwezig zijn met een gebroken officieele tafel en aan een diner aanzitten met slechts een deel der prijswinnaars ontnemt toch de top een feest. Eenheid en toch allen in dezelfde kring tesamen brengen is het onoplosbare probleem waar we na den oorlog voor zullen staan. Overigens: de studentensocieteiten moeten welop gelegenheid geven om leden van andere plaatselijke studentensocieteiten te kunnen introduceeren. Als er 's mid-dags samen geroeid is en men wil nog wat napraten met een vriend, moet die mogelijkheid niet ontnomen worden, zodat men van verschillende Societeiten lid is - Trouwens, door in elkaars kring te komen, leert men het beste elkaars stijl en levenswijze kennen.

Het lustrum der Universiteit, waarvan de viering vroeger steeds aan het U.S.C. werd opgedragen, zal natuurlijk een algemeen karakter moeten krijgen. Maskerade en lustrumspel zullen voor een ieder open staan (de kostenverdeling zal overigens nog wel hoofdbrekens geven). Verder viert ieder lichaam, buiten de algemeene feestelijkheden, de gebeurtenis met zijn eigen reunisten.

Alle punten die ik tot nu toe besprak, betreffen het gezelligheidsleven van na den oorlog. Toch is dit niet het voornaamste wat in ons milieu verandert moet worden. Ik geloof dat het grootste vraagstuk het sociale is: Hoe krijgen we een nauwer contact met de grote massa van ons volk? Voorla thans, in den strijd voor ons nationale leven, bereiken we het ongewenscht de toestand is die het Vaderland in verschillende klassen gescheiden houdt. Welk een moeite en terughoudendheid hebben we te overwinnen om nu het contact te leggen, dat vroeger verwaarloosd is. Het is verschillend zijn de sferen waar we in geleefd hebben. Het is misschien voor een deel te wijten aan het burgerlijke in onze maatschappij, dat de verwijdering (ik zeg niet vijandschap) tusschen de lagen van onze bevolking zo groot is geworden. Op zich zelf moeten we trots zijn op dit burgerlijk karakter, dat ons al vroeg een vrijheid heeft geschenkt, die de meeste landen toen nog misten. Bovendien heeft het krachten in ons volk lagemaakt, die Nederland als kleine natie een fiere plaats op de wereld hebben veroverd. Toch heeft het burgerlijke steeds bij ons de neiging gehad tot regentengeest en opsluiting in eigen coterie te leiden. Wij voelen de nooden der anderen niet meer aan, hebben geen gemeenschappelijke basis meer, waarop wij met hen kunnen praten. Overal zette zich deze afzondering bij ons door (misschien nog het minst in de katholieke- en orthodox-protestante kringen, aan welke zo vaak weer de verticale afscheiding in ons volk verweten wordt), gebinnende op de lagere school, waar een bijzondere schoolvereeniging de kinderen van de welgestelden meest behouden voor

contact met kroest uit andere milieu's. Op het gymnasium was men al van zelf "onder ons". Wordt een H.B.S. te "proletarisch", dan verrees reeds spoedig een d d e r n particulier lyceum. In het leger kregen de oud-middelbare scholieren een reserve-officiersopleiding, die hun al dadelijk weer in een andere sfeer dan die van de gewone reëruut bracht. Zoals in heel onze maatschappij, werd meer scholische kennis dan karaktereigenschappen tot toetssteen genomen. Ik zou niet graag het intellectuele peil van ons volk omlaagbrengen, zoals dat thans gebeurt, maar dat veel meer tijd aan karaktervormingen ernstig beoefende gymnastiek moet worden besteed, lijkt me communis opinio! (Op hoeveel middelbare scholen werd de gymnastiek leer- maar door zijn collega's nauwelijks voor wel aangezien, terwijl de twee luttel uurtjes lichaamsbeoefening door het geringe gezag van den vo r r a n g e r weinig aan hun doel beantwoordden). Het probleem van een militair v o r r a n g e r opleiding, speciaal om ons jonge geslacht kloeker en wilskrachtiger te maken, waarbij iedere jonge man, handarbeider of student, geruimen tijd in dezelfde omstandigheden verkeert en als gelijke met zijn naasten moet optrekken, valt buiten het bestek van dit artikel, maar dat de Universitaire maatschappij zich ernstig met het sociale vraagstuk zal hebben bezig te houden, anders dan met de heerbuigende vriendelijkheid tegenover het diakenhuismannetje, staat voor mij vast. Hier ligt een uitgebreid arbeids-terrein, dat het algemeene bestuur dadelijk zal hebben te betrekken.

Nauw met het maatschappijke en ook met het politieke, hangt het nationale vraagstuk samen. Thans reeds hebben wij ons te bezinnen over de wijze waarop ons Rijk in de geallieerde gemeenschap ingeschakeld moet worden en op welke manier wij daarbij het grootste gewicht in de schaal kunnen leggen. Ongetwijfeld ligt er voor de Nederlanders een belangrijke taak bij de opbouw van de wereld na den oorlog. Wij zijn bezadigd en hebben geslachtenlange gouvernementele ervaring opgedaan hier te lande en in de volkeplantingen overzee. Bovendien vormen we een verbindingschakel tusschen onze Angel-Saksische bondgenooten en de volkeren van midden-Europa, wier levenswijzen en wier grensproblemen wij zeker beter kennen dan zij, terwijl ons talen-flair een gemakkelijk contact tot stand zal brengen. Toch moeten de mogelijkheden die dit alles onze energie biedt, niet afgeleid van het werk dat allereerst ons eigen volk van ons verlangt. De "Gefedereerde Lage Landen bij de Zee", ingeschakeld in het grotere geheel, dat is het waar we op aan moeten sturen. Herstel van de oude Bourgondische Staat, niet als eenheid gedacht zoals het in 1815 geprobeerd is, maar als een nauw samenwerkend blok, dat mogelijk een tol-unie en een gemeenschappelijk leger zal hebben. Als de verarming die we ondergaan de mogelijkheid van een tolunie zou scheppen, omdat het Nederlandsche levenspeil het Belgische dicht genoeg genaderd is, dan zou er althans iets goeds uit de opheffing der deviezen grens met Duitschland en haar gevolgen voor ons voortgevloeid zijn. Nederland, België en Luxemburg, met hun overzeesche Rijken, tesamen en gezamenlijk onderdeel van de geallieerde volkerenfamilie, het is een beeld dat schone verwachtingen oproept en eindelijk Prins Willem's idealen in vervulling doet gaan. De Unie van Zuid-Afrika zal het stamwante land zijn, waardoor een vast trait d'union met de Angelsaksische wereld bestaat. Zoo werpt de dialectiek der geschiedenis het in vergeefsch strijd van eeuwen niet bereikte, tenslotte toch in onze schot. Maar we zullen ons de prijs waardig moeten bewijzen door alle kleine onreinheden, die reeds eenmaal tot een breuk leidden, in onderling overleg tot een oplossing te brengen en door maar een steeds nauwere samenwerking te streven. Hier ligt een taak voor de studentmaatschappij in den oorlog: contact nemen met de Belgische Universiteiten, gezamenlijke congressen, onderlinge sportwedstrijden, over en weer enkele semesters van elkaars hogescholen studeeren, trachten elkaarte begrijpen, het listig dit voor den keurigen, ordelijken, objectieven puritein en den vagebonden, slordigen, boertigen idealist ook moge zijn. Het gaat om ons bestaan! Laten we de kans grijpen!

*) Dat deze traditie niet zoo sterk gefundeerd is als men wel denkt, bewijst het artikel over de studentenpers van Dr. Brandt in "Het Utrechtsch Studentenleven 1636-1936", speciaal het daar aangehaalde "Studenten-Waekblad", in 1874 met de "Vox" versmiltten.

HIER IN NEDERLAND

Een bezet land, een geknecht volk. Duizenden arbeiders, ver van vrouw en kinderen in het buitenland, duizenden gezinnen dakloos, velen ondervoed, velen als gijzelaars gevangen, in concentratiekampen opgesloten, vertrapt, getergd en uitgebuit. De gelukkigsten hebben nog een eigen huis, doch ook daar het treuren om een familielid, een vriend of kennis.

Een bezet land, een geknecht volk. Het barbarendom heerscht. "Zij zullen hem niet temmen, den fier en Vlaamschen Leeuw", zongen de Vlamingen, maar zij temmen den Nederlandschen Leeuw evenmin. Obk wij kennen thans den Duitschen bezetter!

Stantvastich is het hart gebleven, ook in tegenspoet! Dat hart, dat in blijde afwachting zoovele dagen sneller heeft geklopt omdat het Eerste Gezin van den lande een jongste spruit verwachtte. Dat hart, dat het hart is van bijna negen millioen Nederlanders, het hart ook van weggevoerde arbeiders en gijzelaars, van officieren en gedeporteerde joden, van dakloozen en verjaagden, van vluchtelingen en saboteurs.

Dit hart klopt, de vrije Nederlandsche geest is wakker, leeft! Het is deze geest, dien de mof niet temmen kan.

Eensgezind staan wij om dit wiegje, want het prinselijk gezin is ONS gezin, U en mijn gezin, het gezin van Nederland. Met spanning verwachtte dit Nederland zijn jongste telg. En thans is het langverbeide moment dan daar!

De Oranjeboom bloeit uit, in vrijheid. En alhoewel ook wij met een intens verlangen naar de vrije overkant zien is het geen afgunst die wij voelen. Wij zijn verheugd omdat wij weten dat het stamhuis van Oranje een symbool en waarborg is voor de eenheid van ons volk, een waarborg ook voor onze bevrijding.

En elke loot maakt den boom sterker.

Gebogen over ons radiotoestel verwachtten wij het nieuws, het groote nieuws dóórt den Duitschen stoorzender heen.

Simpele woorden waren het, een kort bericht.

Geen beierende klokken, geen vlaggen, geen kopergeschetter van fanfares, geen frissche kinderstemmen, geen tromgeroffel en parades.

Toch is het feest in Holland!

Feest in Holland's binnenkamers, feest in de harten van Neerland's burgers. Een prinsenkind geboren!

Op zoo'n oogenblik wordt ons verlangen naar ons vroegere, gelukkige Nederland weer zoo sterk. Op zoo'n moment hunkeren wij weer vrij te zijn om boven ons fiere rood-wit-blauw de wimpel der Oranjes weer te zien waaien, de wimpel van het geslacht dat door heel onze beweging-historie ons volk is voorgegaan in den strijd voor vrijheid en recht.

Even staan onze gedachten stil bij dat wiegje in dat verre land, dat wiegje dat wij zoo gaarne op eigen bodem hadden zien staan.

Dan gaat de strijd weer verder. Hier is de moed van een geknecht volk tegen zijn overheerscher, dáár van het Prinselijk gezin dat met onze geëerbiedigde en geliefde Koningin en de vrije Nederlanders onverpoosd en onversaagde vecht in nauwe samenwerking met onze bondgenoten voor de bevrijding van ons land en den opbouw na den oorlog.

Wat wij wenschen? Het volgende Prinsenkind op Holland's grond geboren! Want dát is onze kracht, dát geeft ons moed: Wij WETEN dat de paleizen van ons Vorstenhuis over eenigen tijd weer bewoond zullen zijn, wij WETEN dat Nederland weer vrij zal worden!

§

HET CORPS EN ORANJE IN DEN LOOP DER TIJDEN

Groots en ontroerend is de vreugdegolf die door onze landen gaat, nu de blijde mare bekend is geworden dat er een nieuwe telg geboren is in het Oranjehuis, dat door de eeuwen heen voor het Nederlandse volk het symbool is geworden van de hoogste gevoelens van trouw en vaderlands-liefde.

Geen ramp of tegenspoed van welken aard ook, hebben deze band met het Nederlandse volk kunnen breken; integendeel juist in tijden van grootten nood en dreigenden ondergang is zij versterkt in het besef dat de leiding van dit Oranje Huis voor het voortbestaan der natie een onontbeerlijke factor was geworden.

Als Oranje in voorbijgegangene eeuwen verdreven van zijn rechtmatigen grond, den strijd tegen den vijand blijft voortzetten, wordt die aanhankelijkheid gekoesterd in alle lagen der natie, en het is die wederzijdse trouw geweest, welke de kracht heeft geschonken tot grote daden en tot standvastigheid, welke tot nu toe steeds beloond mocht worden in een zegevierende terugkeer van dit geliefd Oranjehuis.

Oranje is voor ons het symbool geworden van vrijheid en rechtvaardigheid.

Ook als in Mei 1940 Duitse horden ons land onder den voet lopen en een bezettingstijd volgt van voortdurende vernedering, van bespottung en beschimping van onze Koningin, blijft die liefde even sterk in ons gloeien, ja zelfs neemt zij toe en krijgt een diepere betekenis nu wij eerst in tegenspoed ten volle beseffen, wat wij in gelukkiger jaren slechts vaag konden vermoeden, n.l. dat deze historische band ons de kracht geeft om alle moeilijkheden te overwinnen, zodat er slechts één keuze bestaat: overwinnen of sterven.

Thans, in de uren van de zwaarste beproeving voor ons reeds zozeer door het noodlot getroffen volk, zijn plotseling de dreigend zwarte wolken vaneengescheurd en de duistere schaduwen lichten op in de warme straling van de herrezen Oranjezon.

In grote vreugde komen ook wij Corpsleden thans samen om de heuglijke gebeurtenis van deze geboorte te gedenken, in het besef van de grote aanhankelijkheid aan het Oranjehuis, die steeds een van de kenmerken is geweest van het U.S.C.

Zo bestormen ons op deze dag, nadat de vreugde dieper tot ons is doorgrond, vele gelukkige herinneringen uit die tijd toen wij als Corpsleden nog vrijelijk konden getuigen van onze warme Oranjeliefde, zoals inde dagen van het Regeringsjubileum in '38: de eerwachten der Weerbaarheid, de fakkeloptochten door de stad bij de geboorte van Prinses Beatrix en niet te vergeten de viering van den Julianadag.

Dit alles, toen in zorgeloosheid gevierd, in een gelukkigen tijd, vormt nu een duurzame schakel van herinneringen die plotseling scherp naar voren treden; wij kunnen slechts in kleinen kring van onze vreugde en diepe verbondenheid getuigen, welke vreugde minder luidruchtig, maar stellig dieper doordacht en doorvoeld in ons tot uiting komt.

Het stemt ons dankbaar als wij bemerken dat ons U.S.C. gedurende zijn lange ontwikkeling steeds een bolwerk van Oranjetrouw is geweest tot op dezen dag toe, na bijna drie jaren van smadelijke bezetting.

Herhaaldelijk heeft het Corps contact gehad met het Vorstenhuis, waardoor die hechte band is gesmeed, welke ons nu sterker dan ooit te voren bindt.

Bij het beschouwen van ons eigen verleden worden wij speciaal getroffen door dat tijdperk, nu ongeveer 150 jaar geleden, waarin Nederland eveneens een periode van grote beproeving tegemoet ging. Treffend vooral door de uiterlijke overeenkomst, zij het ook in mindere vorm, tussen die jaren en onzen tijd.

Het eerste contact van de Utrechtsche Studenten met het Huis van Oranje vinden wij tijdens de huldiging van Prins Willem IV, die gedurende korte tijd aan de Universiteit studeert. Hierbij wordt voor de eerste maal een eerewacht van studenten opgesteld die den Prins door de stad begeleidt.

Ook in 1766, als Prins Willem V een bezoek aan Utrecht brengt, bieden zij den Prins een eerewacht aan en geven 's avonds te Zijner eere een vuurwerk op de Neude.

Langzamerhand beginnen in deze dagen de Fransgezinde patriotten hun activiteit te ontplooien, die tenslotte eindigt met de verbanning van Prins Willem V.

Ook in Studentenkringen trof men patriotten aan, welke echter steeds een kleine minderheid vormen en tijdens de inlijving grotendeels verdwijnen.

Zo wordt in 1795 een stoet ter viering van de alliantie met Frankrijk georganiseerd, waaraan ook eenige studenten deelnemen, die zich eveneens schuldig maken aan het verbranden van Oranjevlaggen en wimpels. Het grootste deel der studenten blijft echter prinsgezind en wijst hooghartig de patriotten af.

Het is in dezen tijd dat de Senatus Veteranorum Glirium ontstaat, zonder dat men alsnog van een Studenten Corps kan gaan spreken. Langzamerhand beginnen ook de studenten de invloeden van de pro-Franse Regering te gevoelen; als b.v. in 1799 door Daendels besloten wordt tot het samenstellen van een garde met een voor ieder geldende dienstplicht. De studenten die tot nu toe hiervan waren vrijgesteld, worden eveneens opgeroepen.

Dit geschiedt echter na enig aarzelen, daar de patriotten goed beseffen dat de studenten Oranjegezind zijn en dus geen goede soldaten voor de garde zullen zijn.

Van de zijde der patriottische overheid begint men er bij den Academischen Senaat op aan te dringen om de vergaderingen van den Sen. Vet. Glirium te verbieden, daar het haar bekend is dat deze vergaderingen een sterk anti-Frans karakter dragen en haarden van verzet kunnen vormen. De Senaat doet echter voorlopig of dit buiten zijn bevestigdheid reikt, maar tenslotte wordt de druk van overheidswege zo groot, dat de Rector Magnificus zich gedwongen ziet om den Sen. Vet. Glirium in 1812 te ontbinden, waardoor hij verdere moeilijkheden meent te voorkomen.

De jaren van inlijving brengen nieuwe moeilijkheden, daar Napoleon bij gebreke aan soldaten de conscriptie invoert, welke ook een veertigtal studenten tot slachtoffer van zijn oorlogszucht maakt.

Gedurende het jaar 1812-'13, een jaar van diepste duisternis en grote vernedering, is er weinig bekend geworden van het lot der Universiteit en haar studenten.

Zodra echter Nederland in 1813 zijn onafhankelijkheid herkrijgt, treden ook de studenten actief op. Al spoedig wordt besloten tot de vorming van den Senatus Veteranorum, welke de historische voortzetting vormt van den Sen. Vet. Glirium en waaruit het U.S.C. herboren wordt.

In dezen eeuw krijgen we door betere gegevens een nauwkeuriger overzicht van het optreden der studenten en hun aanhankelijkheid aan Oranje.

Zo lezen we in de aantekeningen van Hendrik Keetell, dat als op 7 Januari 1814 de Prinses van Oranje een bezoek aan Utrecht brengt, het "Corps Studenten" haar rijtuig begeleidt; zij zijn in het zwart gekleed, dragen allen een degen en zijn voorzien van grote Oranje cockarden. En wanneer twee dagen later de weduwe van Prins Willem V, de bekende "Prinses Willemyn" 's avonds door de stad een rijtoer maakt, bevinden zich eveneens studenten in de stoet.

Op den eerste gedenkdag van de slag bij Leipzig, den 16den October 1814, brengt Koning Willem I met zijn gemalin zijn eerste bezoek aan de Bisschopsstad; in de stoet waarmee de vorstelijke personen worden ingehaald, worden door Keetell speciaal de "Heren Studenten" vermeld, welke ieder hun faculteitskleuren dragen.

Dat het Corps zijn aanhankelijkheid ook bij andere gelegenheden toont, blijkt als in 1815 na het bericht van Napoleon's vlucht van Elba zij spontaan hun diensten aanbieden bij den Koning, welk verzoek wordt ingewilligd. Hierna worden zij ingedeeld bij de Belgische Jagers, die naar Bergen in Henegouwen trekken, zonder echter met den vijand in contact te komen. Met warmen dank worden na afloop der gevechten de Jagers door den Koning ontslagen.

In 1826 helpen Corpsleden bij de bestrijding van een epidemie, waarbij enigen die zich bijzonder verdienstelijk hebben gemaakt, een gouden erepenning van den Koning geschonken krijgen.

In 1830, als het Vaderland voor de tweede maal aan zijn Zuidgrenzen bedreigd wordt door een Belgischen opstand en een eventueel daarop volgende Frans inval, vormen Corpsleden opnieuw een "Kompagnie Vrijwillige Jagers der Utrechtse Hoogeschool", die na meer dan een jaar in het veld te zijn geweest, zonder een enkele gewonde of gesneuvelde terugkeert; Koning Willem III schonk als herinnering aan dezen veldtocht een zilveren bokaal.

Den 31sten Mei 1830, zo lezen wij weer in Keetell's herinneringen, komt de Prins van Oranje, de latere Koning Willem II, als Kolonel-Generaal de schutterij inspecteren; aan het daarop volgende diner, den Prins aangeboden, waren ook studenten aanwezig. Toen op de Academie gedronken werd, riep de Prins: "Leve de studenten" en hief zelf het "Io Vivat" aan.

Luisterrijk en voor de studenten belangrijk is de doorreis op 2 October 1830 van Prinses Marianne, enige dochter des Konings, in gezelschap van haar Gemaal met Wien zij zo juist was gekomen.

Het jeugdig echtpaar, vergezeld van Hare Majesteit de Koningin, wordt tot een half uur buiten de stad tegemoet gereden door een eerewacht van twintig studenten te paard, met Oranjelinten versierd en van een vaandel van het Oranjehuis voorzien. De overige studenten, vergezeld van een troep muzikanten, begeven zich buiten de Wittevrouwenpoort, alwaar het hoge gezelschap bij monde van den student, P.A. Broers, begroet wordt.

Gedurende de jaren 1848-1900 versterkt het U.S.C. zijn positie en gaat in de stad Utrecht een belangrijke plaats innemen. Typerend b.v. is, dat in 1892 de burgemeester Reiger zijn aanwezigheid bij een aan H.M. aan te bieden noenmaal ter gelegenheid van de eerste steenlegging van het nieuwe Universiteitsgebouw, afhankelijk stelde van die van den Senatus Veteranorum.

Als in 1914 de eerste wereldoorlog uitbreekt, zonder echter onze grenzen te bereiken, leeft men begrijpelijkerwijze ook in Nederland in jaren van grote spanning. Groot is de aanhankelijkheid van het Nederlandse volk aan zijn jonge Koningin, die met zoveel moed en vastberaden-

heid het schip van Staat door de branding heenloodst.

Ook aan het Corps gaat deze tijd niet ongemerkt voorbij. Zo doet een van zijn leden een voorstel tot oprichting van een Vrijwilligerscorps voor Wielrijders, dat aanvankelijk in Utrecht, later ingedeeld wordt bij de Wielrijderscompagnie te Tilburg. Toen echter tengevolge van de Landstormwet vele leden onder de wapenen moesten komen, verloor de afdeling de meeste harer leden, zodat zij in '16 ontbonden moest worden.

In 1918 gaat het Corps een periode van betrekkelijken voorspoed tegemoet, waarin echter de moeilijkheden niet ontbreken. Dat het echter tot veel in staat is, blijkt uit de grote Lustra, welke in het middelpunt der belangstelling van de gehele Utrechtse burgerij hebben gestaan. Opvallend is, dat deze lustra vaak met grote belangstelling door de Koninklijke Familie worden gevolgd. H.M. Koningin Emma en Koningin Wilhelmina geven dikwijls van hun hoge belangstelling blijk en ook Prins Hendrik woont behalve deze lustra, toneelvoorstellingen van het U.S.T. en kroegjolen op P.H.R.M. bij.

Zo naderen wij de jaren, die onder de dreiging van een met dynamiet geladen atmosfeer, toch voor Nederland en zijn Oranjestad een tijdperk zijn van groot geluk: het ongekennde gevoel van dankbare blijheid, wanneer na de sombere jaren, waarin ons Koningin Emma en Prins Hendrik ontvielen, het Vorstelijk gezin, door nog slechts twee eenzame vrouwen vertegenwoordigd, een nieuwe bloei beleeft door de verlovings van Prinses Juliana met Prins Bernhard van Lippe-Biesterfeld; de jubelende feestvreugde, straten en pleinen één bruidstooi van Oranje, Rood-Wit-Blauw en Rood en Geel, de harde winterlucht trillend van feestmuziek bij het vorstenhuwelijk; en dan de uitgelaten jubelstemming bij de geboorte van een nieuwe generatie in ons Vorstenhuis, Prinses Beatrix.

Maar reeds voelen wij de overgang naar de zwaargeladen onweerswolken in de grauwe, uitzichtloze hemel, waaronder Prinses Irene, wier schone naam de nadering van het nabije onheil te duidelijker deed gevoelen, werd geboren.

Dat wij de herinnering aan deze heerlijke uren nog zo vers in ons geheugen hebben, moge ons verheugen in deze sombere dagen en dat wij in onze Corpsgeschiedenis voortdurend kunnen terugwijzen op de onverbreekelijken band met onze Oranjedynastie, moge ons met verdubbelden moed doen volharden.

Want al datgene waarmede wij onze krachten kunnen sterken, hebben wij van node voor het herstel van onze onafhankelijkheid en juist in de kennis van de historie van onze voorgangers vinden wij die kracht om onze taak te volbrengen, indachtig aan de spreuk:

"Geen Volk is Waarlijk Vrij,
Dat Niet Zichzelf Bevrijdt."

DEZE WEEK ZAG IK:

Mijnheer. Hij duikt zijn geslonken drankkeldertje in en neemt de laatste flesch Oranjabitter liefkozend in de hand, veegt met een wijsvinger het stof van hals en etiket en glimlacht gelukkig.

Mevrouw. Zij staat in een banketbakkerswinkel. "Kan ik een taart bestellen, juffrouw?" "Zeker mevrouw, wanneer bezorgen?" "Ja, dat is een beetje moeilijk, ik bel U op zodra het heugelijke feit bekend is." Gelukkig lachend verlaat ze de winkel.

Een tramconducteur. Ik praat met hem op het voorbalkon. Wij zijn alleen. "Kijk eens, mijnheer, wat ik hier heb." Hij draait de revers van zijn uniformjas om en laat een Oranjeknoop zien. "Ik heb haar maar vast opgestoken, mijnheer." Wij lachen.

Een jongen op de fiets fluit Oranje-boven. Een meisje in de trein neuriet hetzelfde liedje. Wij kijken elkaar aan, glimlachen. Het oranje zonnetje schijnt. Nederland is weer gelukkig.

De uilenspiegel

MOTTO: Spiegeltje, spiegeltje aan de wand, wie is de grootste uil
in 't land?

Beginvarium

Here is a gallery of strange personalities, all of them well known
to the readers.

London Opinion.

Idem

Gij moet niet de werkelijkheid, maar wat U de werkelijkheid schijnt,
weergeven.

Hunt

Idem

This is the beginning of the end.

Churchill.

Uilenspiegel

One's first impression on reading these mighty tomes is admiration
at the accurate completeness.

B.J. Hendrick

Bevolker

Mijn borst gaat krachtig en gelijkmatig en ik sta recht en strek
mijn sterke lichaam uit.

de Pillecijn

Jantje van Delft

Ik vroeg mij af, of ik alleen maar verstandig was, wierp soms brandend van drift een scherp woord in het gezelschap en keek alleen in het kalk der ogen.

Walschap

A.A.P.

Ik ben daarin zó tot zekerheid gekomen, dat ik niet makkelijk alle argumenten ineens kan zeggen.

Heyermans

Duivelhard

Cruisades for happier marriage.

H. Grotius

Het kunstgenot was voor hen niet een effectieve gebeurtenis, maar was daarentegen het geruststellend bewustzijn van overeen te komen met een algemeen aanvaard richtsnoer.

Westerouen v.M.

Men is daarom nog geen man, omdat men van het mannelijk geslacht is.

Greshof

v. Bloemenhof

Ik ben niet blind voor het nut van het gebruik van gemeenplaatsen.

Nico Poes

Van wie heb je dat lintje?

Bordewijk

Mensa

Maar toen de portie zich, behalve door geringe afmetingen, in niets van andere onderscheidde, werd ik kwaad.

Belcampo

Ex-jaarkl. t 1941

Als je voorbestemd bent iets te zijn en je bent niets, dan twijfel je toch?

Bordewijk

Las.nd.r

Deze bescheiden burger heeft waarlijk geleefd in de sfeer der verhevenste deugden.

J. Huizinga

Las...r

Wees met omzichtigheid nonchalant.

De man van Stavoren

De new coloured knock-out sensation.

P. Gallico

Jordaens

Asgrauw, maar volkomen kalm en helder overzag hij de toestand.

Bordewijk

Bal

De deur wordt open getrokken. Ik roep even naar boven of mijnheer Bol er woont. "Nee", roepen ze natuurlijk, "die is hier onbekend."

Heyermans

Bel

- Hoop je vanmiddag 5 uur te treffen, Café Central - stop.

Melis Stoke

Bil

In a few weeks he foud himself master of a factory.

Reader Digest

Bol

Een vaderhart is het meesterwerk der natuur.

Prévost

P.p. Station Moordrecht

Last summer 100 schoolteachers took a course in puppetry.

Reader Digest

"Heb U nooit zijn naam gehoord, meheer? Vermeulen hiet-ie....."

Heyermans

Victor J.

Hij dirigeert het mooiste vrouwenkoor, in dubbele betekenis.

Rood Paleis, Bordewijk

Pieterstraat

Het waren rijke heren, zij hadden de duurste meisjes.

Idem

v. ...rdt

Het is een genot om langzamerhand te gaan begrijpen, wat er om je heen gesproken wordt.

Belcampo

A.G.M.r.s.

Alles heel klein en onbelangrijk.

Bordewijk

v.H...mst...

Hij schreed, en ruimte was hem soepel kleed aan 't koele lijf.

Marsman

C.M.v.L.Jr.

Weet je eigenlijk voldoende van sponzen af?

Melis Stoke

Jaarclub V.A.L.K.

We moeten eieren voor ons geld kiezen.

Tsjip, Elsschot

Sedee

Ze gaf me als maar knipoogjes

Charivarius

Quarles

Waarom?

van Socrates tot Bergson, Durant

G.J.W.de J.

Die dubbele namen worden dikwijls de roepnaam: Jean Jacques, Gerrit Jan.

Uitman

W.v.d.Zwoerd

Niet dat het er vochtig uitziet, dat doet een slak ook.

Hunt

Henry, h.t. secretaris van het Societeitsbestuur

De mond is geen spleet; hij heeft de vorm van een trompet, van iets, waardoor geluid kan komen.

Tijs de Kale

Dat is me te wijsgerig, zei Tijs, kom een beetje omlaag.

Bordewijk

Romeyn

Zijn haar is het mooiste.

Idem

Op zoek naar Varia

Hoe wij eraan gekomen zijn, laat ons doorgaans koud.

Uitman

Greidanus

Hij badineerde op zijn bekende manier, maar hij was toch ernstig.

(De rechtbank van de mooie beenen)

Brigit Pooker

Ziedaar Grotius in een notedop: den naiven didacticus, den zachtzinnigen optimist, den vromen bouwer op de kracht van het redelijk betoog.

Huizinga, Nederland's beschaving in de XVIIIde eeuw

Kuyl

Ik heb wel eens in gezelschap tien minuten op een woord zitten drukken, het hele gezelschap drukte mee en toen het er eindelijk uit was, ging er een hoeraatje op, als bij de geboorte van een kind.

Belcampo

J. Eggies

De logica was heel vaak ver te zoeken.

Uitman

v. Blommestein

In Indië komen eerst de zaken, dan het meisje.

Bordewijk

A.P. Nolen

Mijn parapluie moet weer eens overtrokken worden.

Charivarius

Utrecht

WAT IS DAT, EEN STAKING?

Dr. Dolittle

v. Valkenburg

De ervaring schijnt te leren, dat het voor de vrede en de aendracht van belang is, dat het gehele gezag in handen van één man berust.

Durant

Mephisto

Men noemde het verschijnsel Gerrit.

De woeste hoeve

Middenvarium

This is the end of the beginning.

Churchill

A.V.R.O.

Dan heft het een brede, zachtmoedige kop op en loeit naar de hemelen.

Wimpie N.

Wij hebben hier onder meer een voortreffelijke procuratiehouder.

Bordewijk

Jolle I

Als een man zijn eigen anecdote wordt, is dit het sein voor hem om zich uit de wereld terug te trekken.

Disraeli

Lange Nieuwstraat 6†

De aandoeningen, waardoor zij dagelijks bestormd worden, hebben meer betrekking op enig deel van het lichaam, dat meer dan het andere wordt aangedaan.

Durant

...ilium wordt ...aat?

"Echt! Echt!...In 'n rijtuig zitten....met 'n paard ervoor."

Heyermans

J.J. de Jong

En overpeinsde, wat wel de beste manier was om naar boven te geraken.

Sinclair

is 't Heus
Pik, neen, dat was ernaast.

Idem

Sen. Vet.
Kalm blijven en afwachten.

Elsschot

G.lch.r
Zo heb ik moeten zuchten met menig edelman.

Marnix v. St.Aldegonde

Mensa
Ik bleef geen ogenblik langer dan nodig was.

Belcampo.

Bloemers
Het is gek, maar je ziet het afdrijven.

Bordewijk

Toneelcommissie
Ik doe actief niets.

Idem

Black and White
Ik gaf een eenvoudige tea op mijn kast en vertelde een reeks van
geestige anecdoten.

Charivarius

Jolle 2
Daar is een tijd....hè....van komen, en er is een tijd van gaan,
en nou is het de tijd van gaan.....,ik zeg.....,heren, nou is het
de tijd van gaan en ik ga.

Sinclair

Redactie
Geen tweede nacht wenste hij zó geradbraakt te worden.

Melis Stoke

P.H.R.M.
Oh, but for one short hour.

Thomas Hood

Mensa-Gaarkeuken h.t. Praeses
Hij behoorde daarvoor te worden gedecoreerd.

naar Rood Paleis,
Bordewijk

IJhink
Kunt ge een ei zien tegen een witte achtergrond?

Hunt

v.d. Hoeven
Verloofd: een jong paar, twee kinderen.

De kleine Rudolf, Aart v.d. Leeuw

1942
Je weet net zo goed als ik, dat er ogenblikken zijn, in je leven,
dat je niet vraagt, niet denkt, alleen lust hebt een warme strot
tussen je handen te knijpen.

Heyermans

v.Haaften Jr.
En dan een warm baantje bij de potten erwtensoep.

Vestdijk

Wissel
Zijn gevoel van zekerheid was een Don Juan waardig.

Ortega Y Gasset

Grotius
Wij staan hier in het culminatiepunt der Europese cultuurstroming.

Gaarkeukencommissie
Are we downhearted? No, brulden ze in koor.

K.k.b..k.
Ik ben overal altijd décor.

Bordewijk

Jolle 3
Dit is het licht der grote ondergangen.

De dood van Ku, Klux, Klan

Engerman
Als beloning maakte hij van de dochter een tegenlichtopname in de
deuropening.

Belcampo

v.d.P.t

En hij interesseerde zich voor niets anders dan voor eten.

Dr. Doolittle

Gr..d.n.s

Geschiedenis is niets anders dan een schildering van misdaden en rampen.

Durant

J.H.V. en J.Th.

En toen vonden zij elkaar, om gezamenlijk alle obstakelen te overwinnen.

U.V.S.V.

Door het beperkte licht ben ik niet in staat te zien of U een jonge maagd, een weduwe of een huismoeder bent.

Birkenhead

Jelle de zware

Hij zeilde voorzichtig naar dat land, om te trachten, zich zonder een schot te lossen van een der beheersende havens meester te maken.

J.C.W. Warnsinck

Oorthuys

Het is gek, maar we moeten nog even wennen.

Bordewijk

Beker

Ik ben op mijn best bij een begrafenis.

Idem

Janskerkhof 25bis

Les extrêmes se couchent.

v. Lanschot

Tegenwoordig Corpsleven

Vluchtige begoetingen.

Aart van der Leeuw

T.deman

Een betrouwbare kerel daar onder een grote geheimzinnige kleppet.
(De vrouw die trouw bleef)

Blubbers

Eruptief, foudroyant, destructief, ruineus, een zeilende vulkaan.

Rood Paleis

v. Walsem

Het is natuurlijk gemakkelijker pap te eten dan viool te spelen, maar het voldoet niet aan dezelfde behoefte.

Hunt

De Weduwe zelf

Ik heb mijn literatuur absoluut gehamsterd, voor mijn hele leven heb ik genoeg.

den Hartog

Le Directeur Andrée

Hij beschouwt zijn medemensen critisch, maar is diplomaat genoeg om dit niet steeds te laten blijken.

Familie Stastok geprol.

v.d. Berkhof Nov.1942

365 avonturen met 'n pollepel.

naar J.W.F. Werumeus Buning

Veriteinen

Nieuwe avonturen met een pollepel.

J.W.F. Werumeus Buning

J.H.V.

Ik se croit un homme bien réussi.

De sombere d'A.

He was like a man who walks along a sinister road at night and sings to keep up his own spirits.

Huxley

Tweedejaarsclub

We hebben ons aangesteld als apen, met geruite pantalons, dikke knuppels, schreeuwende vesten. Kleine ploertjes en leeghoofden zijn we geweest.

Rood Paleis, Bordewijk

Adolf.....

Ik ben Europa, ik ben moe.....

Idem

Dagevos

O, jesses, mijnheer moet in bad.

Melis Stoke

L. Nieuwstr.6

Hij stak een hand in zijn zak, moest plotseling erg lachen, omdat ie de sleutel erin niet voelde....

Focus, Sinclair

Henry

Nooit heeft een krentenbroodje zo'n algemene ontroering teweeggebracht als het bovenbedoelde.

Idem

Uilenspiegel

Wat de drukinkt biedt, is óf bewuste misleiding óf bewuste zoethouding van de lezer.

Belcampo

J.Pl. Tharten

Toen ging ik voor de spiegel staan en gaf mezelf een hand.

Charivarius

Consi.... of Sena..?

Wanneer twee concilies de banvloek over elkaar uitspreken, zoals dikwijls gebeurd is, welke van de twee is dan onfeilbaar?

Durant

v. Boetzelaar

Als veelbelovend student aangekomen, promoveerde hij na 8 jaar op stellingen, die hij zelf nog al duister vond.

Sinclair

Hassan

Daar zat een imposante jurist, met de hoofddoek van een hadje, met gekruiste benen op de grond.

L. Huizinga

A.D.P.V.

Hij probeerde de zegepalm in de wacht te slepen zonder er zich voor in te spannen.

Churchill over Lord Rosebery

Geruchten Neude 3bis

De volgende dag was hij vertrokken.

Bordewijk

Berghuis

Boven rust mijnheer, onder de aangename invloed der digestie.

Focus, Sinclair

Chemici

Hoe lang leven jullie gewoonlijk? O, kort....er zijn er maar weinig, die ouder dan 15000 jaar worden.

Durant

Vlietstra

Of beschouwde hij mij misschien als iemand, die voor geen vrouw ter wereld gevaar oplevert?

L. Huizinga

De traditie getrouw op Pit

De hoop van iets op te doen, lokt de studenten op straat.

(De Spectator der Studenten)

Mr. V.rloop

Het kan dan ook niet verwonderen, dat tegen het drankmisbruik van vele kanten de strijd wordt aangebonden.

(Bijlsma, Elementaire geneesmiddelenleer)

de Kat A.

Holder of the title: "The world's most perfectly developed man".

See the grant muscles ripple over his amazing body.

Film Fun

Joost

Eenvoudig van aard was hij, maar zijn doopnaam vond hij te mooi om niet overal voluit te vermelden.

Karakter

v.H.ss.lt

Het voorbijtrekken der jaren verleende waardigheid aan zijn afzondering.

Churchill

L.tz

Sie essen nicht, sie trinken nicht, was tun sie dann? Sie zählen Ihre Ahnen

Bismark

Nw. Gracht 5

Wilt U er niet eens in? Er komen hier meer dames.

Bordewijk

W.v.d.Sp..

De meeste jongelui wanen zich natuurlijk, wanneer zij niet anders dan onbeleefd en grof zijn.

Dirk Coster

Pitié de Six

Ganz anders ist uns zu Mute bei jenen Theatergeniën, wo wir die Bindfaden erblicken, woran sie hinaufgezogen sind, so dass wir jeden Augenblick den Sturz fürchtend, ihre Erhabenheit nur mit zitterndem Unbehagen betrachten.

Kunstberichte aus Paris, Reine

Ente

"Ik moet mezelf blijven", zei ik tegen mezelf, en toen zakte ik in elkaar op de tafel.

H.v.Eyck

Groenewegen

"Ben je al zo lang hier?" "Ja", hij aarzelde even, "ik kan mij niet goed losmaken van dit alles."

Tien glazen Wijn, L. Huizinga

v.W.ls.m

Hij loopt ijsberend door het vertrek, totdat hij glimlachend ziet, hoe de fles uit de kast wordt gehaald.

H. Marsman

C.D.

Maar om de een of andere reden schijnt dat vrouwen toch te bevallen.

Rood Paleis, Bordewijk

Op.....

His machine-finish smile indicated an enormous lack of interest.

Free Air

Eindvarium

Mocht de lezer een illusie armer zijn geworden, hij heeft dan toch zeker winst te boeken aan objectieve kennis.

Uitman

Eindvarium

Now, this is the end of the news.

The Home Service and Forces Program

